בס"ד

– הגליון השבועי של קהילת מכון –

יגדיל תורה

גליון מספר: 39

פרשת מצורע

העלון מוקדש להצלחת נוחי
בן זהבה ויוסף דורון בן דזי

מאור - 0542390375

יסוד מצות חינוך

הרב יעקב דואני / רב במכון יגדיל תורה ומחבר הספר בית חם

פרשת אמור פותחת:

וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה אֱמֹר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם לְנֶפֶשׁ לֹא יִטַּמָּא בְּעַמָּיו:

ויש כאן שאלה מפורסמת, מדוע כפלה התורה - "אמור" ו"אמרת"?

תירץ רש"י על פי הגמרא במסכת יבמות (קיד ע"א): "אמור ואמרת, להזהיר גדולים על הקטנים".

עוד מבואר שם בגמרא ששלוש פעמים בתורה רמוז ענין זה שאסור לגדולים לסייע לקטנים לחטוא – באיסור דם, בשרצים וטומאה. וממקומות אלו יש ללמוד לכל שאר האיסורים שבתורה שלא נסייע לקטנים לעבור עליהם.

רואים מכאן יסוד חשוב. אל לו לאדם לדאוג רק לעולמו הרוחני שלו, אלא האדם צריך לדאוג גם לקטנים, ולא לגרום להם לעבור על איסורים.

ויש לשאול, מה תועלת יש בכך שהקטנים לא חוטאים, הרי סוף סוף, לאו בני מצוות הם?

ניתן לבאר בפשטות, שלמרות שאין חובה על הקטנים עצמם להימנע מאיסורים, מ"מ ישנה חשיבות רבה ואף חובה להרגיל את הקטנים ללכת בדרך הישר כבר מגיל קטן. וכמו שנאמר בספר משלי (כב, ו): "חֲנֹךְ לַנַּעַר עַל פִּי דַרְכּוֹ גַּם כִּי יַזְקִין לֹא יָסוּר מִמֶּנָּה".

למעשה, מהתורה, האיסור הוא רק לגרום לקטנים לחטוא. אך לאחר מכן, באו חכמים ותיקנו מצות חינוך, שלא רק שאסור לאדם לגרום לבניו לחטוא, אלא האדם צריך גם למנוע מבניו לחטוא בעצמם, ואף צריך הוא להרגילם לקיים מצוות.

הרמב"ם הסמיך מצוה זו של חינוך על הפסוק בספר משלי. וזה לשונו (סוף הלכות מאכלות אסורות): "אף על פי שאין בית דין מצווין להפריש את הקטן, מצוה על אביו לגעור בו ולהפרישו כדי לחנכו בקדושה שנאמר חנוך לנער על פי דרכו וגו'".

>> המשך הדבר תורה בעמוד האחרון<<

היגיון בגלגול נשמות

הרב אמיר אזולאי/ רב במכון יגדיל תורה מחבר הספר על שלושה דברים

הקדמה:

בפרק זה נבקש לעסוק בעניין נוסף, שאף הוא כקודמיו מותיר בקרב שומעיו רושם של חוסר הגיון משווע, ויוצר באופן סמוי או נגלה לעג וזלזול- סוגיית גלגול הנשמות. סוגיה זו מתארת את דרכה של נשמת האדם לאחר המיתה. לפיה, ייתכן ולאחר מותו של אדם, על אף שגופו יישאר טמון בעפר נשמתו תשוב אל העולם אך בגוף אחר ובצורה אחרת לחלוטין מזו שהייתה נתונה בה עד כה.

ישנם כמה סיבות אפשריות לאופי השנוי במחלוקת של הסוגיה הסבוכה הזו. הראשונה היא עצם העובדה ששמה נקשר לא פעם לתרבויות ואמונות מזרחיות פרימיטיביות, אשר נדמה כי זמנם חלף מן העולם.

סיבה נוספת ועיקרית היא, שאנו – מעצם היותנו נבראים אשר שייכים לעולם הזה ואל חוקיו המוגבלים, איננו מסוגלים לתפוס מציאות עליונה אשר מתרחשת מעבר לגבולות המוחשים. עניין המוות בכללות נתפס בעינינו כחידה סתומה ולא מפורשת, שסימן שאלה גדול מעטר את שמה ועננייניה השונים. עניין גלגול הנשמות אף הוא שייך בקשר אמיץ אל סוגיית המוות העלומה. עוסק הוא במציאות אשר אין שכל אנושי שיכול להבינה באופן שלם. בשל כך, אנשי השכל ומהירי המחשבה, אשר שואפים להבין כל תופעה אשר מתרחשת כהווייתה, החדירו אל הציבור הרחב את תודעת חייהם, אשר על פיה אין כל מקום להבין את סוגיית גלגול הנשמות, וממילא אין לו כל משמעות וקיום.

בפרק זה, נתבונן מעט בסוגיה הנכבדה הזו, ונבקש להסיר מעט את הלוט בנוגע להגיון הטמון בה.

גלגול נשמות הוא לא הגיוני!

למען האמת, בדורות עברו היו מגדולי ישראל אשר ביטלו בכל תוקף את מציאותו של גלגול הנשמות. מהבולטים שבהם היה רב סעדיה גאון. חלק מהנימוקים שהעלה חכם זה לשיטתו, הוא שלהבנתו אין כל הגיון שכלי בגלגולה של הנשמה לאחר המוות. נעיין מעט בלשונו (אמונות ודעות לרס"ג, מאמר שישי פסקה ח'):

"והנני אומר, כי אנשים ממי שנקראים יהודים מצאתים מאמינים בגלגול וקוראים אותו ההיעתקות, ועניינו לדעתם רוח ראובן תהיה בשמעון, ואחר כך בלוי, ואחר כך ביהודה. ומהם או רובם סוברים שיש שתהיה רוח האדם בבהמה ורוח הבהמה באדם, ודברים רבים מן ההזיות הללו והבלבולים".

ניתן לראות שרס"ג שולל בדבריו את עניין גלגול הנשמות, ומכנה אותו "הזיות ובלבולים". בהמשך דבריו הוא מוסיף (שם) ומבאר את מדוע גלגול הנשמות איננו קיים כלל, אלא שמכל מקום ניתן לראות מהי נקודת המוצא שממנה יוצא רס"ג תחילה, נקודה שעל אדניה הוא מבסס את דבריו. מסביר רס"ג שעצם המחשבה שנפש של אדם אחת עוברת לשכון לאחר מיתתו בגוף אחר היא איננה הגיונית בעליל. וכל שכן שאין כל הגיון במעבר של נפש מאדם, לנפש של בהמה או ההיפך, שהרי אלו שתי נפשות שונות בעליל.

על אף שאין אנו בקטנותנו יכולים להעניק ציונים לגדול בישראל כרס"ג, אך עם כל זאת נרשה לעצמנו בכל זאת לציין שאכן טענותיו הגיוניות הן לחלוטין. שאכן לאור התפיסה הסוברת שגלגול נשמות הוא אמת גמורה, אכן מה משמעות יש למושג "השארות הנפש" המזוהה עם האמונה הישראלית והטהורה? שהרי לפי שיטת גלגול הנשמות, משמע שהנשמה שבה ומתגלגלת כאן, במעבה עולם החומר.

שנית, עצם האפשרות שנשמת האדם, שהוא בחיר הבריאה הולכת ומשתפלת עד כי הופכת היא להיות נשמת בהמה, היא בלתי מסתברת כלל. וכן להיפך, לא מסתבר כלל לומר שנשמת הבהמה השפלה שבה בעולם בגלגול נוסף וחודרת אל גוף אנושי, אל האדם המופלא והעליון. נמשיך ונבאר מעט את הדברים.

להשלים את תפקידה של הנשמה:

הרב קוק זצ"ל, אף הוא עסק בעניין הנכבד גלגול נשמות. אלא שבניגוד לדעת רס"ג, עמל הרב קוק על מנת להסביר את ההיגיון הצרוף שאכן טמון בעומק המושג הנכבד. וזו לשונו:

"בהשקפה ישרה אין מקום בשכל להתנגד לגלגול הנשמות. למה לא תהיה התחברותה של הנשמה הרוחנית עם החומר למטרה של עיבוד, של לטישה והבלטה של אילו איכיות חדשות בתוך הראשונה. ועיבוד זה, למה לא יהיה חוזר ונשנה ונכפל כאשר עוד לא נגמרה פעולתו."

מסביר הרב זצ"ל, שעפ"י ההיגיון הפשוט הטמון בעולמה המופלא של היהדות, אין כל מקום להכחיש את אמתותו הכנה של גלגול הנשמות. מן הידיעות הפשוטות בקרב חוכמת אומתנו, היא שהמטרה של צירופם של הגוף והנשמה יחד בעת חיי העולם הזה, היא על מנת להעצים את הנשמה ואת אורה על ידי פעולות הגוף. כך, כאשר אדם מקיים את התורה והמצוות ושומר בגופו על אורחות הקודש, הרי הוא מעצים אט אט את אורה של נשמתו ומשלים את תפקידה בעולם.

אולם לעיתים רבות, יתכן שאכן אדם נפטר מן העולם מבלי שהעצים את נשמתו כמצופה, ומבלי שהשלים את התפקיד המצופה ממנה עלי אדמות. האם במצב שכזה נגזר על הנשמה בהכרח להיות חסרה לנצח נצחים?

מסביר הרב שמחשבה שכזו רחוקה היא מן האמת. חובה גדולה מוטלת על נשמת האדם להשתלם באורה הרם, ולהשלים את תפקידה כחלק מהותי מתוך אוצר נשמות ישראל. אשר על כן, כאשר הנשמה לא תספיק להשלים את תפקידה במציאות והגוף שהיא שרתה בתוכו יכלה מן העולם, לא מן הנמנע הוא שתשוב הנשמה לעולם באופן אחר, ותבקש להשלים את המלאכה שהותירה מבלי מילוי ראוי.

על מנת לסבר את האוזן מעט, נשתמש במשל השייך יותר אל עולמנו. נניח שאדם בעל מפעל גדול ומצליח, קיבל פרויקט יוקרתי ורחב, שעליו לקיים באמצעות מלאכת מפעל חייו. לפתע ביום בהיר אחד נפטר בעל המפעל מן העולם. האם זה בהכרח אומר שהפרוייקט הגדול אף הוא יגיע בהכרח לסופו יחד עם מותו של בעל המפעל, אף שהמלאכה רחוקה היא מלהגיע אל מילויה השלם? בוודאי שלא. סביר להניח שמיד לאחר שיורשיו של בעל המפעל יתאוששו מההבל המר, יפנו את הצער מליבם על מנת להמשיך את המטלה הגדולה המוטלת על מפעלם. שאכן המת נפטר מן העולם, אך מלאכתו עדיין דורשת את השלמתה המלאה.

כנים הם הדברים אך בנוגע לנשמתנו. ייתכן בהחלט שהגוף האנושי ייפטר מן העולם, אולם כידוע נשמתו העליונה מתעלה אל גנזי מרום. אולם במידה ואכן הנשמה איננה הספיקה להשלים את כל תפקידיה בעולם, אין היא תוכל להתעלות אל המרומים מבלי להשלים את המוטל עליה. על כן תופקד היא ביד "יורש" הנשמה הבא. כעת, עליו תהיה מוטלת החובה להשלים את תפקידה העליון של הנשמה אשר נטועה בקרבו.

לאור זאת משיב הרב לטוענים שאין כל הגיון באמונה בגלגול הנשמות לאחר המיתה(שמונה קבצים, שם):

"לתמהון נוכל לחשב על בעלי שיקול הדעת, שנמצאו בהם אחדים אשר מיאנו בתיאוריה מושכלת זו".

עד כה התמודד הרב זצ"ל עם הטענה שאין כל הגיון ממשי בגלגול הנשמות. לאחר מכן ממשיך הרב ופונה לעסוק בטענה נוספת, אשר סבורה היא שלא ייתכן שנשמת האדם העליון תתגלגל לייצור נמוך יותר במעלתו כבהמת הארץ, ובכך תיפול היא מרום מעלתה העליונה:

"ואפילו הגלגולים הרחוקים, מדומם צומח חי מדבר מסוג לחבירו, במהלך הנורמלי בדרך עליה, ובמהלך הנפרע מפני כשלון הבחירה בדרך ירידה, איזו זרות יש כאן? אותן הטענות של שינוי האופי שבין הנפשות, הלא כמוץ יהיו נדפות מפני השקפה כללית על המציאות כולה."

בדברים אלו משיב הרב, שאף שאכן ישנו פער הדרגתי עמוק בין נשמת האדם העליונה לנשמה הנמוכה יותר של נמצאי המציאות, אכן ייתכן שישובו אלו הנשמות הגבוהות, ויתגלגלו בנמצאים נמוכים ושפלים יותר וכן להיפך.

מה שמוביל את הרב לתובנה העמוקה הזו, היא תפיסת עולם רחבה ועשירה, אשר מתבוננת על כל העולם כולו על כלל חלקיו השונים כעל אורגן אחד בעל איברים וחלקים רבים. הרב מחנך אותנו לתפיסת עולם רחבה ועשירה יותר, אשר מנקודת מבטה ישנו קשר עמוק ועוצמתי בין כל חלקי המציאות, כדוגמת הקשר הקיים בין המוח העליון, האיבר המפואר ביותר שבגוף האדם, לבין הרגל הרחוקה.

בשל הקשר האמיץ שיש בין כל חלקי הבריאה, אכן תיתכן אפשרות של העתקת נשמה מיצור אחד- עליון ככל שיהיה, אל ייצור אחר הנמוך ממנו במעלתו. וכך כאשר אדם קלקל בבחירתו הרעה את מעשיו במהלך חייו, ובחר לחיות חיים בהמיים המשוללים מכל צלם אלוקים, הרי הוא הוריד את מעלת נשמתו ממעלתה הפוטנציאלית הרמה, אל מעלה נמוכה יותר. ויתכן שמשום כך תתגלגל היא ותופיע בבריאה הנמוכה הרבה ממעלתה הקודמת.

וכן להיפך, יתכן שבעל חי או צמח כזה או אחר, ששימש בגלגולו הקודם לצורך רם ונשא, נשמתו הפנימית תתעלה במעלתה ותופיע לאחר מכן בקרב האדם, בחיר הבריאה, על מנת שישלים את תיקונה המלא.

כללו של דבר, מעצם היות כל נבראי העולם קשורים זה בזה, תיתכן העתקת נשמה מבריאה אחת לאחרת.

ניסיונות מצד הגלגול הקודם:

לאחר שעמדנו על אמתותו של המושג הנכבד "גלגול נשמות, מתוך דבריו של הרב זצ"ל, נמשיך ונבאר אגב הדברים יסוד חשוב בעניין זה. במקום אחר (שמונה קבצים, קובץ ז, נה'), מבאר שאכן התפקיד הגדול אשר נדרש מהנשמה להשלים בגלגולה הנוכחי, הוא זה אשר יהווה חלק ממקור ניסיונותיו של האדם במהלך חייו:

"מצד מצב הגלגול של הנשמות יכולים להיות חסרונות יסודיים בעצם הנפש, חוץ מאותן המגרעות שהגופניות ומזגיה גורמים, וגם זה אפשר להתרחש, שכל זמן שכחות הגויה הם איתנים, ותאות הגופניות סוערות והומיות הן, אין ההשפעה הנפשית הגרועה ניכרת, שאינה יכולה להשפיע משלה, מאחר שיש זרם אחר, ההומה וסואן בחיים, אבל אחרי השיקוט של המיית החיים הבשריים, אז מתעוררים החסרונות הנשמתיים, מתכונה הקודמת, ואז מגיע התור לעצם התיקון הנשמתי"

אכן ייתכן שהגלגול הקודם, תפקידה של הנשמה שטרם הגיע לידי מילויו השלם והמצופה, יציף במרחב התודעתי של האדם חסרונות אישיותיים או ניסיונות כאלה ואחרים אשר ידרשו תיקון. במובן זה עולה חידוש גדול- לא כל החסרונות של האדם מגיעים אליו כתוצאה עיקשת ממעשיו בעולם. ייתכן וחסרונות רבים אשר התגלו במרחב התודעתי שלו אינם פרי בחירה מקולקלת של האדם עצמו, אלא משאה הכבד של הנפש ממסעותיה הקודמים.

אלא שעם כל זאת, מחשבה זו איננה צריכה להעסיק את האדם כלל. עליו להתבונן בחסרונות תדיר כעל פגם אישיותי פרי בחירתו הרעה. מתוך כך, לא יהיה האדם שאנן בתיקון חטאיו ויפעל תדיר להשלמת נשמתו ככל יכולתו. וכפי שכותב הרמח"ל הקדוש (דרך ה' חלק ב פרק ג) , שאין לנו כל יכולת ידעת מה מקור הניסיון או החוסר שפוקד את עולמנו, על אף שייתכן והגיע הוא ממסעותיה הקודמים של נשמתנו:

"והנה פרטי בחינות רבות יימצאו בענין זה של הגלגול, איך יהיה האדם נידון לפי מה שהוא בגלגולו, ולפי מה שקדם בגלגול אחר, לשיהיה הכל על פי המשפט האמיתי והישר, ועל כל זה נאמר (דברים לב ד): "הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט אל אמונה ואין עול צדיק וישר הוא". ואין בברואים ידיעה שתוכל לכלול מחשבותיו, יתברך שמו, ועומק עצתו, רק הכלל הזה ידענו ככל שאר הכללים, שאחד ממקורות מקריהם של בני האדם בעולם הזה הוא הגלגול, על פי אותם החוקים והמשפטים הישרים שהוחקו לפניו, יתברך שמו להשלמת זה הענין כולו."

כללו של דבר, הננו יכולים אומנם לדבר על מציאות גלגול הנשמות, אך אין לנו כל יכולת אמתית וכנה לדעת האם ניסיון או חיסרון כזה או אחר הוא פרי גילגוליה של הנשמה. אשר על כן נתמקד תמיד בהתקדמות עיקשת ומתמדת אשר מבקשת בקשה חרישית אחת- להשתלם ולהתעלות.

לסיכום:

אכן ישנם מחכמי ישראל אשר הכחישו את עניין גלגול הנשמות, מעצם היותו דבר הנוגד את ההיגיון לטענתם. הרב קוק זצ"ל מסביר שאכן הגיון רב טמון בעצם אפשרות הגלגול, שכן על ידו יכולה הנשמה להשלים את תפקידה בעולם במידה ולא הושלם הוא בחייה הקודמים. כמו כן, מעצם היות הבריאה כולה קשורה זה בזה עד כי נדמית היא לגוף אחד בעל איברים רבים, תתיכן אפשרות של מעבר נשמה מבריה אחת לבריה אחרת, אף אם הדבר טומן בחובו ירידת מעלה כזו או אחרת.

להיכן יש לעשות את פתח בית הכנסת?

הרב מאור תורג'מן / יו"ר מכון יגדיל תורה

איתא **בתוספתא מסכת מגילה (ליברמן) פרק ג הלכה כב**

אין פותחין פתחי בתי כנסיות (לא) [אלא] למזרח שכן מצינו בהיכל שהיה פתוח למזרח שנ' והחונים לפני המשכן קדמה לפני אוהל מועד מזרחה

והתוס' כתבו שכל זה דוקא בימיהם שהיו מתפללים למערב, אבל אנו שמתפללים לצד מזרח דהיינו לארץ ישראל אין עושים את הפתח במזרח.

והג"מ כתב שהטעם שעושים את הפתח במזרח הוא כדי שיהו משתחוים מן הפתח נגד הארון שהיה במערב וכן הדין למתפללים למזרח לעשות הפתח למערב וכן צפון ודרום.

פסיקת הלכה, השו"ע פסק: "אין פותחין פתח בהכ"נ אלא כנגד הצד שמתפללין בו באותה העיר, שאם מתפללין למערב יפתחוהו למזרח, כדי שישתחוו מן הפתח נגד הארון שהוא ברוח שמתפללין נגדו."

והמ"ב (י) כתב שלכן במדינות אלו שאנו מתפללים ומשתחוים נגד מזרח (דהיינו מפני שאנו יושבין בצד מערבו של א"י) צריך לעשות פתח הביהכ"נ במערב כדי שישתחוה מן הפתח נגד ארון הקודש.

והמג"א כתב שאם היה פתח בצד אחר שלא כמבואר בשו"ע, ועתה חרב בית הכנסת ועתה רצו קצת מהמנהיגים לעשות הפתח כדינו- אין יכולים האחרים למחות בהם אפילו אם המוחים היו רוב, ואע"פ שמשנים את סדר הישיבה- הדין עם עשיית הפתח כדינו.

כשאי אפשר לעשות את הפתח כמבואר בשו"ע האם זה מעכב?

הבה"ל כתב שבמקום הדחק פשוט שאינו מעכב כלל. עוד כתב בבה"ל שעיקר הקפידא היא בעיקר הפתח שבו האנשים נכנסים בו, אך בשאר הפתחים מותר לעשותם בכל הצדדים. ועוד כתב שדין השו"ע הוא דוקא בפתח בית הכנסת עצמו משא"כ בפתח הפרוזדור שאין קפידא בזה כלל.

והמ"ב (יא) כתב שהטעם שצריך לקבוע הארון במקום שמתפללים כנגדו זה על פי מבואר ע"פ הרמב"ם וטור וז"ל ובונין היכל זה ברוח שמתפללין כנגדו באותה העיר כדי שיהיו פניהם אל מול ההיכל כשיעמדו לתפלה.

בבה"ל כתב שצ"ע במקום שמפני הדוחק א"א להם בשום פנים להעמיד בכותל המזרח והוכרחו להעמידו בצפון או בדרום האם יתפלל הקהל כלפי מזרח שהוא נגד ירושלים או עדיף שיתפללו כלפי הקודש דהיינו כלפי הארון. והמ"ב (צד, סק"ט) הכריע שיש להתפלל כלפי המזרח למרות שקבעו ההיכל בכותל אחר וכן כתב השבט הלוי (ח"י ס"כ)

בכף החיים כתב שבית כנסת שהעמידו את ארון הקודש לצד דרום וכלם מתפללים נגד ארון הקודש לצד דרום אף שלא כהוגן עשו מ"מ הבא להתפלל שם יתפלל לצד שהציבור מתפללים אך יצדד פניו למזרח.

ר' ישראל חיון זכה בשובר לרכישה ב100 ₪ במכון בקורסים הדיגיטליים

שאלת השבוע

האם מותר להמיס קרח בשבת?

ר' ישראל חיון—זכה בשובר לרכישה בקורסים של 100 ש"ח

את הפתרונות יש לשלוח למייל או לוואטסאפ של המכון עד יום רביעי

myagdiltora@gmail.com / 0542390375

מזל"ט ואיחולים

העלון מוקדש לרפואת חנה אזולאי בת סוליקה

ולעילוי נשמת מסעוד בן עיישה ושרה בת חנה

ודוד רחמים בין עישא ואברהם ז"ל

ניתן לשלוח מזל"ט או איחולי ברכה למייל או לוואטאפ של המכון עד יום חמישי.

>> המשך הדבר תורה מעמוד השער >>

וכמו שמבואר במסכת סוכה (ב ע"ב) שקטן שלא צריך לאימו מחויב לשבת בסוכה. ופירש שם רש"י: "שהזקיקו להרגיל את הקטן למצוה שהוא ראוי לה, כדי שיהא מחונך ורגיל למצות".

וכן פירש רש"י במסכת חגיגה (ו ע"א): "הלא אין חינוך קטן אלא כדי להנהיגו שיהא סרוך אחר מנהגו לכשיגדיל".

ומדוע חשוב כל כך להרגיל את הקטנים בקיום מצוות כבר מגיל קטן?

המהר"ץ חיות (נזיר כט ע"א) ביאר את הדברים בצורה נפלאה:

> הנה ידענו כח ענין החינוך היינו למען שלא יהיה המצות על האדם למשא. אם החיוב יתחיל בפתע פתאום מיד שנעשה גדול. וקודם הזמן יהיה חפשי מכל מצות לכן השכילו חכז"ל לחנך את הקטנים במצות טרם הגיעו לכלל חיוב. למען יקל עליהם גם אח"כ לקיימם. אחרי שעוד קודם הזמן היו מורגלים בהם.

אם האדם לא יתרגל לקיים מצוות כבר מגיל צעיר בצורה הדרגתית, כאשר יגיע לגיל מצוות יהיה לו קשה להתחיל לפתע

לקיים אותן, ולהקפיד על כל כך הרבה פרטי דינים.

אך יש להעיר, שאומנם החובה לחנך לקיום מצוות מדרבנן היא, מכל מקום, ישנה חובה מהתורה לחנך את הקטנים בהשקפת עולם נכונה ואמונה בקב"ה. וכמו שאנו מוצאים באברהם אבינו ששיבחו הקב"ה (בראשית יח, יט): "כִּי יְדַעְתִּיו לְמַעַן אֲשֶׁר יְצַוֶּה אֶת בָּנָיו וְאֶת בֵּיתוֹ אַחֲרָיו וְשָׁמְרוּ דֶּרֶךְ ה' לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט".

וכמו שכתב הרמב"ן בענין סיפור יציאת מצרים (שמות יג, טז): "ובעבור כי הקדוש ברוך הוא לא יעשה אות ומופת בכל דור לעיני כל רשע או כופר, יצוה אותנו שנעשה תמיד זכרון ואות לאשר ראו עינינו, ונעתיק הדבר אל בנינו, ובניהם לבניהם, ובניהם לדור אחרון".

חשיבות רבה ישנה בהעברת המסורת מדור לדור, מאבא לבן. מדוע? "והכל להיות לנו בכל הדורות עדות במופתים שלא ישתכחו, ולא יהיה פתחון פה לכופר להכחיש אמונת האלהים".

שבת שלום!